

Αποτίμηση των αποφάσεων της "Συνόδου" της Κρήτης

Σε συζήτηση στρογγυλής τραπέζης που έλαβε χώρα στο Κισινάου, πρωτεύουσα της Μολδαβίας, στις 29 Ιουνίου (12 Ιουλίου με το νέο ημερολόγιο) του 2016, ημέρα έορτης των Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, με αντικείμενο την πρόσφατη Σύνοδο στο Κολυμπάρι της Κρήτης, προέκυψαν οι έξης βασικές θέσεις:

1. Η συνελθούσα στην Κρήτη «Άγια και Μεγάλη Σύνοδος της Όρθοδόξου Έκκλησίας» από 16 έως 27 Ιουνίου του έτους 2016 διέψευσε και το όνομά της και τις προσδοκίες του υγιούς πληρώματος της Έκκλησίας.

2. Διέψευσε το όνομά της, διότι αποδείχθηκε, κρινόμενη θεολογικά, ότι δεν είναι ούτε σύνοδος ούτε άγια ούτε μεγάλη. Δεν είναι ορθόδοξη σύνοδος, διότι δεν ανταποκρίθηκε στα κριτήρια και στα μέτρα των αληθινών συνόδων, των γνωστών από την ιστορία της Όρθοδόξου Έκκλησίας· διακόπτει την παράδοση των ορθοδόξων συνόδων, δεν αποτελεί συνέχειά τους, αποτελεί συνοδικό πραξικόπημα και συνοδική καινοτομία. Οικοδόμησε ένα **«νέο είδος συνόδου»**, όπως καυχήθηκε ένας από τους Προκαθημένους, ο Αρχιεπίσκοπος Άλβανίας Αναστάσιος. Είναι σύνοδος της Νέας Έποχής και του Οικουμενισμού.

3. Δεν είναι άγια τυπικώς, κανονικώς και ουσιαστικώς, διότι έλαβε αποφάσεις αντίθετες προς τις αποφάσεις των Αγίων Αποστόλων και των Αγίων Πατέρων, ως προς την αντιμετώπιση των αιρέσεων, δεν είναι «έπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι». Μολονότι ή σχέση της Μιάς, της Όρθοδόξου, Έκκλησίας με τους έτεροδόξους αναδείχθηκε ως κεντρικό θέμα της Συνόδου, ή οποία έν προκειμένω άνάλωσε πολύ χρόνο και κόπο και υπέστη μεγάλη ένταση, ώστόσο για πρώτη φορά στην ιστορία της Έκκλησίας Σύνοδος μέ τόσο μεγάλες φιλοδοξίες δεν κατονόμασε και δεν καταδίκασε αίρετικούς. Πουθενά μέσα στα κείμενα της Συνόδου αυτής δεν υπάρχει ή λέξη «αίρεση». Αντίθετα, όνομάζει τις αίρέσεις του Μονοφυσισμού, του Παπισμού και του Προτεσταντισμού «έκκλησίες»· άξιολογεῖ θετικά τα κείμενα των Θεολογικών Διαλόγων, μερικά από τα όποια είναι γεμάτα από έκκλησιολογικές αίρέσεις, όπως τα κείμενα του Balamand (1993), του Porto Alegre (2006), της Ραβέννας (2007) και του Πουσάν (2013)· έπαινεῖ το παναιρετικό «Παγκόσμιο Συμβούλιο Έκκλησιών» (WCC) και συνιστά νά συνεχισθεῖ ό έξυτελισμός της εκεί συμμετοχής μας και της έξίσωσής μας προς τις δῆθεν έκκλησίες του Προτεσταντισμού. Νομιμοποιώντας, λοιπόν, την μέ κακό τρόπο διενεργούμενη συμμετοχή μας στους Διαλόγους και άποκρύπτοντας την μειοδοσία έκ μέρους των ορθοδόξων αντιπροσώπων, άποκρύπτει παραλλήλως, και το ότι δεν έχει σημειωθεῖ έως σήμερα καμία θεολογική πρόοδος προς την αλήθεια σε κανέναν άπολύτως θεολογικό διάλογο. Έπιπλέον, για πρώτη φορά στην ιστορία της Έκκλησίας, Σύνοδος έκάλεσε αίρετικούς ως παρατηρητές στις έργασίες της, μέ τους όποιους έγιναν και συμπροσευχές.

Αντίθετα μέ αυτά, ήχει σήμερα στην καρδιά μας, την ήμέρα της μνήμης του Όσίου Παΐσιου του Άγιορείτου (†1994), ό επίκαιρος λόγος του: **«Αυτό που επιβάλλεται σε κάθε Όρθόδοξο, είναι νά βάζη την καλή άνησυχία και στους έτεροδόξους, νά καταλάβουν δηλαδή ότι βρίσκονται σε πλάνη, για νά μὴν άναπαύουν ψεύτικα τὸν λογισμό τους, και στερηθοῦν και σ' αυτήν την ζωή τις πλούσιες εύλογίες της Όρθοδοξίας και στην άλλη ζωή στερηθοῦν τις περισσότερες και αιώνιες εύλογίες του Θεού»**[1].

4. Η Σύνοδος του Κολυμβαρίου ούτε και μεγάλη μπορεί νά χαρακτηρισθεῖ, διότι δεν έκλήθησαν νά λάβουν μέρος όλοι οι Έπίσκοποι, και έπομένως δεν έκπροσωπήθηκε μεγάλο μέρος του έκκλησιαστικού πληρώματος. Η έπιλογή των όλίγων κληθέντων δεν έγινε μέ κανονικό τρόπο έκλογής. Οι έπιλεγέντες μετείχαν χωρίς δικαίωμα ψήφου και μέ δικαίωμα λόγου χρονικά περιορισμένου.

Από τὸ σύνολο τῶν 800 περίπου Ἐπισκόπων τῆς ἀνά τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας δικαίωμα ψήφου εἶχαν μόνον οἱ 14 Προκαθήμενοι· καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπουσίαζαν οἱ 4, ἐψήφισαν τελικῶς μόνον οἱ 10, δηλαδὴ ἓνα ὀγδοηκοστὸ (1/80) τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι παρόντες καὶ νὰ ψηφίσουν. Ἡ πράξη αὐτὴ εἶναι πρωτοφανὴς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μας καὶ αὐθαίρετη, ἐπειδὴ παραβιάζει κατάφωρα τὴν ἐκκλησιολογία τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων, οἱ ὁποῖες προϋποθέτουν τὴν ἰσότητα ὄλων τῶν Ἀρχιερέων, πράγμα ποὺ ἐμφαίνεται στὴν ἰσότιμη ψῆφο τους. Οὐσιαστικῶς ἡ καταστρατήγηση αὐτὴ τῆς ἐπισκοπικῆς ἰσότητος καὶ ὁ ὡς ἄνω καινοφανὴς ἐλιτισμὸς εἰσηγεῖται τὴν καθιέρωση ἐνὸς «συλλογικοῦ Πάπα», Προκαθημένων οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πρῶτοι μεταξὺ ἴσων (“primi inter pares”), ἀλλὰ ἄνευ ἴσων (“primi sine paribus”).

Σὲ ἀνώτατο ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας (τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν πρεσβυγενεῶς), οἱ ὁποῖες ἐκπροσωποῦν περίπου τὸ 70% τῶν Ὁρθοδόξων Πιστῶν, καταδεικνύει πολὺ περισσότερο τὴν Σύνοδο ὡς ὄχι μεγάλη, ἀλλὰ μικρὴ, οὔτε βεβαίως πανορθόδοξη, ἀλλ’ ἀπλῶς διευρυμένη διορθόδοξη Συνέλευση.

5. Ἡ Σύνοδος διέψευσε ὄχι μόνον τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ καὶ τὶς προσδοκίες τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας· μεταξὺ τῶν προσδοκιῶν αὐτῶν δύο θέματα εἶχαν μεγίστη προτεραιότητα, γιὰ τὴν θεραπεία παλαιῶν σχισμάτων προκληθέντων ἀπὸ πρωτοβουλίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας καὶ γιὰ τὴν πρόληψη νέων διαιρέσεων καὶ ἐντάσεων: ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθεῖ, μὲ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ, πατρίου, ἡμερολογίου, τὸ θέμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐορτολογίου, τὸ ὁποῖο μεταρρυθμίστηκε πραξικοπηματικά, χωρὶς πανορθόδοξη ἀπόφαση καὶ διασπᾶ ἐπὶ ἑκατὸ περίπου χρόνια τὴν λειτουργικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων. Καὶ τὸ σημαντικώτερο: αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ πράξει ἡ Σύνοδος ἦταν ἡ ἀπερίφραστη καταδίκη τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπὶ ἑκατὸ περίπου ἔτη διαβρώνει τοὺς Ἱεράρχες καὶ τοὺς θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας, παραμερίζοντας τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ δυσφημώντας ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὴν διατήρησή της ὡς ἀκράιους καὶ φανατικούς.

Ἀντιθέτως, ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου στὸ ἐπίμαχο καὶ ἀμφισβητούμενο κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» προέβη σὲ μία «ἄμεικτη μείξις» τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὶς αἵρέσεις· διατύπωσε μέσα σὲ αὐτὸ κάποιες ὀρθόδοξες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες ὅμως ἀνέμειξε μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν αἵρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀκόμη καὶ οἱ διορθωτικὲς στὸ κείμενο προτάσεις ἐνισχύουν αὐτὸ τὸ μείγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητισμοῦ. Ἔτσι, ἀντὶ τῆς θεολογικῆς ἀκριβείας στὰ θέματα τῆς Πίστεως, εἰσάγονται - καὶ πάλι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας - διατυπώσεις ἀντιφατικὲς καὶ θεολογικὰ αὐτοανααιρούμενες, σκόπιμη ἀσάφεια, ἡ ὁποία σήμερα ὠραιοποιεῖται ὡς «ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία», ἐνῶ ἀποτελεῖ πονηρὴ καὶ ἐσπιλωμένη ὑποκρισία.

Ἡ διατύπωση αἰρετικῆς ἐκκλησιολογίας, δηλαδὴ ἡ προσεκτικὴ ἀλλὰ καταφανὴς ἀποδοχὴ «ἐτεροδόξων ἐκκλησιῶν» στὸ ἐν λόγω κείμενο, καταργεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιδίωξη τῆς Συνόδου στὸ Κολυμπάρι, τὴν ἐπίδειξη τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διότι ἀρνεῖται τὴν ἐνιαία διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ συνοδικῶς διατυπωμένη ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προϋπόθεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος. Σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, **«ὅταν ὅλοι πιστεύουμε μὲ ὅμοιο τρόπο, τότε ὑπάρχει ἐνότητα [...] Αὐτὸ εἶναι ἐνότητα Πίστεως, ὅταν ὅλοι εἴμαστε ἓνα, ὅταν ὅλοι ἔχουμε μὲ ὅμοιο τρόπο ἐπίγνωση τοῦ συνδέσμου μας»**[2]. Κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο οἱ αἰρετικοὶ δὲν μποροῦν νὰ θεωροῦνται πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ· «Ποιά πίστη ὑπάρχει σὲ αὐτοῦς, κοντὰ στοὺς ὁποίους οὔτε λόγια, οὔτε κείμενα εἶναι βέβαια, ἀλλὰ ὅλα ἀλλοιώνονται καὶ μεταβάλλονται σὲ διάφορες χρονικὲς περιόδους;»[3]. Μιὰ ἐπίσημη καταδίκη τοῦ ἐν λόγω κειμένου θὰ ἀποτελοῦσε, κατὰ

συνέπεια, ύπακοή και ύπηρεσία πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα κείμενα τῆς Συνόδου, βαμμένα μὲ θεολογικὸ σχετικισμό, παρουσιάζουν σοβαρὰ προβλήματα· εἶναι ἐπὶ τούτου χαρακτηριστικὸ τὸ παράδειγμα τοῦ κειμένου «Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ», τὸ ὁποῖο πάσχει ἐξ ἐπόψεως τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιολογίας· ἡ πρόταση ἀποδοχῆς τῶν μεικτῶν γάμων ὡς «οἰκονομίας» εἶναι ἄκρως ἀθεολόγητη ἐκκλησιολογικῶς. Ὁ 72ος Κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνιστᾷ αὐστηρῶς τὴν ἀκύρωση καὶ διάλυση ἐνός τέτοιου γάμου ὡς ἐκκλησιαστικῶς παράνομη συμβίωση. Ἔτσι, ἡ λεγομένη «Σύνοδος» δὲν εἰσηγεῖται οἰκονομία, ἀλλὰ σοβαρότατη κανονικὴ παρανομία, μὲ σοβαρότατες ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες.

Γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης δὲν ἔχουν δεσμευτικὸ χαρακτήρα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι οὐσιαστικῶς ἄκυρες.

6. Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης νὰ λάβῃ πειστικὲς καὶ σαφεῖς, ὄχι διφορούμενες καὶ ἀντιφατικὲς, καθὼς ἔλαβε, ἀποφάσεις, εἶναι νὰ ὑπάρξῃ συνεννόηση ἀνάμεσα ἀφ' ἐνός μὲν στὶς Ἐκκλησίες ἐκεῖνες ποὺ ἀπουσίασαν γιὰ σοβαροὺς δογματικοὺς καὶ ἐκκλησιολογικοὺς λόγους, ἀφ' ἑτέρου δὲ στοὺς Ἐπισκόπους ποὺ εἴτε ἀρνήθηκαν νὰ λάβουν μέρος εἴτε ἔλαβαν καὶ δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἐπίμαχο κείμενο, κατὰ τρίτον στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐπίσης στὸ ὑγιὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἀντιδρᾷ ὥστε **νὰ ἀπορριφθοῦν συνοδικῶς ὡς ἄκυρες οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἰδιαίτερα τὸ οἰκουμενιστικὸ αὐτὸ κείμενο, καὶ νὰ γίνῃ ἐπίσημη συνοδικὴ καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς αἰρέσεως.** Νὰ ἀναληφθεῖ ἐπίσης προσπάθεια ἐπανόδου στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, ὥστε νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ προληφθοῦν νέες διαιρέσεις καὶ ἐντάσεις.

Ἡ ἀδιαμαρτύρητη ἀποδοχὴ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ αὐτοῦ κειμένου τῆς Κρήτης, ἡ μὴ ἐπίσημη ἀπόρριψή του, ὀδηγεῖ στὴ μεταφορὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπ' εὐθείας μέσα στὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ στὴ συνύπαρξη δύο ἀντιθέτων δογματικῶν (ἐκκλησιολογικῶν) παραδόσεων: ἐκείνης ἡ ὁποία ὁμολογεῖται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως περὶ Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκείνης τῆς καινοτόμου, ἀλλοτρίας καὶ αἰρετικῆς, τῶν πολλῶν «ἑτεροδόξων ἐκκλησιῶν». Ἔτσι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία[4], παρουσιάζεται «σχιζοφρενῆς», ὄχι ἔχουσα «νοῦν Χριστοῦ»[5], ἀλλὰ «Χριστὸν μεμερισμένον [=τεμαχισμένο] [6]», πολλὰς «δόξες», δογματικὲς δηλαδὴ πίστεις[7]. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου «ἔγινε γνωστὴ στὶς Ἀρχὲς καὶ Ἐξουσίαις τὰ ἐπουράνια μέσω τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλη σοφία τοῦ Θεοῦ»[8] παρουσιάζεται τώρα στὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Κολυμπαρίου ὡς στερημένη ἀπὸ τὸ βασικὸ γνῶρισμά Της τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ, κατὰ τὴν ὁποίαν «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον [...] συνάρμοσε σὲ συμφωνία ἐνιαίας πρὸς τὴν Ἁγία Τριάδα Πίστεως τὶς διαφορετικὲς γλῶσσες τοῦ πλήθους τῶν ἐθνῶν»[9].

Ἡ ὑποχρέωση μιᾶς συνοδικῆς καταδίκης τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γενικῶς, προκύπτει ἀβίαστα καὶ ἀπὸ τὴν διαπίστωση τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ πρὸς τοὺς Μονοθελεῖτες· σύμφωνα μὲ αὐτὴν δὲν ἀρκεῖ ἡ «ἐξαφάνιση» ἢ «παρασιώπηση» ἐνός κειμένου αἰρετικοῦ τὸ ὁποῖο ἐγκρίθηκε συνοδικά, ἀλλὰ **ἀπαιτεῖται ἡ συνοδικὴ καταδίκη του**, ὥστε νὰ μὴ βλάπτῃ τὶς ψυχὰς ὄσων τὸ διαβάσουν: «Κατέβηκε ἀπὸ τοὺς πέτρινους τοίχους, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὶς νοερὰς ψυχὰς. Νὰ δεχθοῦν τὴν κατάκριση αὐτῶν, ἡ ὁποία ἐγίνε στὴ Ρώμη καὶ ἐκτέθη συνοδικά, μὲ εὐσεβῆ δόγματα καὶ κανόνες, καὶ (τότε) ἔχει καταστραφεῖ τὸ διαχωριστικὸ τεῖχος καὶ δὲν χρειάζομαστε προτροπή»[10].

7. Πρέπει ἐδῶ, παρά ταῦτα, νὰ γίνῃ ἡ ὑπενθύμιση, σὲ συσχετισμὸ μὲ τὴν δογματικὴ συνείδηση ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν λαϊκῶν, ὅτι ἡ μνημόνευση τῶν Ἐπισκόπων «ἐπ' ἐκκλησίαις» δὲν εἶναι ἀπροϋπόθετη, ἀλλὰ συναρτᾶται πρὸς τὴν δογματικὴ τους πίστη, καθὼς μνημονεύονται στὴν Θεία Λειτουργία - εἰλικρινῶς καὶ ὄχι ψευδῶς - ὡς «ὀρθοτομοῦντες

[=διατυπώνοντας σωστά] τὸν λόγον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας» ἢ, μὲ ἄλλα λόγια, καὶ ὅπως προϋποθέτει ἡ Ἁγία Γραφή, «ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ χάρη τῶν ψυχῶν μας»[11].

Σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ὅπως αὐτὴ διαπτόισε καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸ («βυζαντινὸ») ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο, «Σκοπὸς τοῦ Πατριάρχῃ εἶναι: πρῶτα, ἐκείνους ποὺ παρέλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ τοὺς διαφυλάξει σὲ εὐσέβεια καὶ σεμνότητα βίου· ἔπειτα, καὶ ὅλους τοὺς αἰρετικούς, κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων του, νὰ τοὺς ἐπιστρέψει πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας (αἰρετικοὶ δὲ ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς νόμους καὶ τοὺς Κανόνες καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν κοινωνία μὲ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία)». Αὐτό, διότι «Πατριάρχῃ σημαίνει ζωντανὴ καὶ ἔμψυχη Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὴν ἀλήθεια μὲ ἔργα καὶ λόγια»[12]. Ὅπως, λοιπόν, δὲν προσκυνοῦμε τὴν ἀγιογραφημένη Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἂν αὐτὴ μὲ νεστοριανικὴ λογικὴ, δὲν διασώζει τὰ ἐπιγράμματα τῆς ὁμολογίας τῆς Θεότητός Του (Ὁ Ὡν, IC XC) ἢ τὰ λοιπὰ γνωστὰ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ Παραδόσεως γνωρίσματα τῆς ἀνθρωπίνης Του φύσεως, ἔτσι δὲν ἀναγνωρίζεται καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας ἢ «ζῶσα Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ», ὅταν αὐτὸς δὲν διασώζει τὴν δογματικὴ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ οὐσία τοῦ 31ου Ἀποστολικοῦ Κανόνος καὶ τοῦ 15ου τῆς ἱερᾶς Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου (ἔτους 861) περὶ τῆς διακοπῆς τῆς κοινωνίας πρὸς τὸν οἰκεῖο Ἐπίσκοπο.

* Στὴν συζήτηση ἔλαβαν μέρος προσκληθέντες, ἐκτός ἀπὸ τοὺς Μολδαβούς, ὁ πρωτοπρεσβύτερος - καθηγητὴς π. Θεόδωρος Ζήσης, ὁ καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Ματθαῖος Βουλκανέσκου καὶ ὁ μοναχὸς π. Σεραφεῖμ, οἱ ὅποιοι συνέταξαν τὸ δημοσιευόμενον κοινὸ κείμενο μὲ τὸν ὡς ἄνω τίτλο, τὸ ὁποῖο ἀνέγνωσε ὁ π. Σεραφεῖμ, μεταφραζόμενον συγχρόνως στὰ ρωσικά.

[1]. Ἐπιστολές, ἐκδ. Ἱερὸν Ἰσυχαστήριον Μοναζουσῶν «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Βασιλικὰ Θεσσαλονίκης 2008, σελ. 149ἔ.

[2]. Εἰς τὴν Πρὸς Ἐφεσίους 11, 3· PG 62, 83· «...ὅταν πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, τότε ἐνότης ἐστὶ ... Τοῦτο γάρ ἐστὶν ἐνότης Πίστεως, ὅταν πάντες ἐν ὧμεν, ὅταν πάντες ὁμοίως τὸν σύνδεσμον ἐπιγινώσκομεν».

[3]. Περὶ τῶν ἐν Ἀριμίνῳ καὶ Σελευκείᾳ Συνόδων 38, PG 26, 760· «Ποία πίστις παρὰ τούτοις, παρ' οἷς οὐ λόγος, οὐ γράμμα βέβαιον, ἀλλὰ πάντα κατὰ καιρὸν ἀλλάσσεται καὶ μεταβάλλεται;».

[4]. Πρὸς Ἐφεσίους 1, 22.23· Πρὸς Κολασσαεῖς 1, 24

[5]. Α' Πρὸς Κορινθίους 2, 16

[6]. Α' Πρὸς Κορινθίους 1, 13· «μεμέρισται ὁ Χριστός;».

[7]. Πρβλ. καὶ Πρὸς Ἐφεσίους 4, 5· «εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἐν βάπτισμα».

[8]. Πρὸς Ἐφεσίους 3, 10· «... ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἢ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ».

[9]. Κάθισμα τῆς α' στιχολογίας τοῦ Ὁρθοῦ τῆς Τετάρτης μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, «Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε Πίστεως συμφωνίαν τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας».

[10]. Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἦτοι ἐν Βιζύῃ 12, PG 90, 145 B.C. «ΘΕΟΔ.: Ἐκεῖνος ὁ χάρτης κατηνέχθη καὶ ἀπεβλήθη. ΜΑΞ.: Κατηνέχθη ἐκ τῶν λιθίνων τοίχων, οὐ μὴν ἐκ τῶν νοερῶν ψυχῶν. Δέξωνται τὴν κατάκρισιν τούτων τὴν ἐν Ρώμῃ συνοδικῶς ἐκτεθεῖσαν δι' εὐσεβῶν δογμάτων τε καὶ κανόνων, καὶ λέλυται τὸ μεσότοιχον καὶ προτροπῆς οὐ

δεόμεθα».

[11]. Πρὸς Ἑβραίους 13, 17· «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες».

[12]. Ἐπαναγωγή, τίτλος Γ΄, κεφ. α΄ & β΄· «Πατριάρχης ἐστὶν εἰκὼν ζῶσα Χριστοῦ καὶ ἔμψυχος, δι’ ἔργων καὶ λόγων χαρακτηρίζουσα τὴν ἀλήθειαν [...] Σκοπὸς τῷ Πατριάρχῃ πρῶτον μὲν, οὗς ἐκ Θεοῦ παρέλαβεν, εὐσεβεία καὶ σεμνότητι βίου διαφυλάξαι, ἔπειτα δὲ καὶ πάντας τοὺς αἰρετικούς κατὰ τὸ δυνατόν αὐτῷ πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐπιστρέψαι (αἰρετικοὶ δὲ τοῖς νόμοις καὶ τοῖς κανόσι καλοῦνται καὶ οἱ τῇ Καθολικῇ μὴ κοινωνοῦντες Ἐκκλησίᾳ)».

ΔΕΙΤΕ ΣΧΕΤΙΚΑ ΚΑΙ [Εκδήλωση στη Μολδαβία για τη Σύνοδο της Κρήτης](#) με τη συμμετοχή του π. Θεοδώρου Ζήση, του π. Ματθαίου Βουλκανέσκου, του μοναχού Σεραφείμ και του καθηγητή Δ. Τσελεγγίδη

http://thriskeftika.blogspot.co.uk/2016/07/blog-post_37.html